

Johanna Tuukkanen lopetti Finnanestin päätoimittajana

Finnanest-lehden päätoimittaja Johanna Tuukkanen jätti viime vuodenvaihteensa pestinsä kolmen työntäyteisen vuoden jälkeen. Finnanest kiittää kuluneesta ja haastattelee väistyvää päätoimittajaa.

Ryhdyit F-lehden päätoimittajaksi vuoden 2008 alussa. Mikä sai Sinut ottamaan tehtävän vastaan? Oletko koskaan katunut tätä päätöstäsi?

– Minua oli houkuteltu tehtävään useaan otteeseen jo aiemmin. Kolme vuotta sitten tuli sopiva hetki ottaa haaste vastaan. Tehtävä oli juuri niin mielenkiintoinen ja haastava kuin ajattelin. Missään nimessä en ole katunut päätöstäni.

Entäpä nyt? Miksi halusit eroon Finnanestin päätoimittajan työstä?

– En saanut perheeltä enää jatkoaikaa. Toisaalta kolme vuotta on hyvä vaihtoväli tämän tyyppisissä tehtävissä.

Lehti on nykyisellään erittäin tyylikäs tuote. Vieläkö sitä täytyy kehittää? Millä tavalla?

– Totta kai täytyy kehittää, lehti ei ole koskaan valmis. Kun anestesiologien toimintaympäristö ja haasteet muuttuvat, täytyy lehden ja koko yhdistyksen olla valmis reagoimaan näihin muutoksiin. Painetuilla julkaisuilla on lisäksi omat haasteensa kilpailukyvyyn säilyttämisessä tässä online-maailmassa.

Jäikö mielestäsi jotakin tekemättä F-lehdessä?

– Paljonkin, mutta ensimmäisenä tulee mieleen lukijatutkimus. Olisi hauska tietää, mitä lukijat odottavat lehdeltä ja mikä kiinnostaa eniten.

Olet toiminut laajasti ja pitkään lehtityön parissa. Mitä sattumusta et ikinä unohda tai et halua muistella?

– Parhaiten minulle on jäänyt mieleen ensimmäinen taittamani Nuori Lääkäri -lehti. Siinä on yksi sivu, jota en halua vieläkään katsoa. Painettu sivu näytti ihan erilaiselta kuin se oli tietokoneen näytöllä: se oli yksinkertaisesti ruma ja epäsiisti.

Mihin aiot käyttää päätoimittajan työn lopettamisesta aiheutuvan lisääntyvän vapaa-aikasi?

– Ostin tällä viikolla elämäni ensimmäisen kuntosalikortin. Jospa ehtisin nyt kuntoilla vähän enemmän.

Mitä ajattelet suomalaisista anestesiologian professoreista?

– Huippuyksilöitä, jotka voisivat tehdä keskenään vähän enemmän yhteistyötä.

Uskotko, että vielä joskus toimitat jotain lehteä?

– Juuri nyt ei ole lehtityötä näköpiirissä. Mutta jotain olen oppinut tässä elämässä. En sano enää "ei koskaan".

Vieläkö Sinulla on haaveita?

– Olen onnellinen siitä, että olen saanut olla monessa mukana. Nyt voisi olla aika hidastaa vähän ja keskittyä muutamaan asiaan, joista tärkein on perhe.